

החברותא

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 506

בס"ד ערש"ק פר' נשא י' סיון תשע"ה

פנינים יקרים

נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבותם (ד', כ"א) היינו כשהצדיקים רוצים להרים את ראש הגרים והגדחים, הרי הם רשאים לומר על עצמם שהם גדולים כהאבות הקדושים, נענה רבי אליעזר צבי מקאמרנא ואמר בשם אביו בשם רבותיו כשהצדיק האמיתי בשעה שהוא מדבר בשבת עצמו אז בודאי רוחו נשברה לאלפי שברים, ומתוך יראתו שלא יבוא לידי עצבות הוא מחזק את עצמו ויגבה לבו בדרכי ה'. ולהיפך אם מתיירא שלא יבוא לידי יוהרה אז הוא מדבר בנגות עצמו למען יכנע לבבו... (אמרי קודש קאמרנא)

נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבותם וגו' (ד', כ"א) הלשון גם הם באים ללמד שגם הם יהיו נמשכים ומתיחסים לבית אבותם שילכו אחריהם ויעשו כמעשיהם ואז יהיה כל אחד מהם בר אבהן ובר אוריין יאי ויאי אבל בלאו הכי אין כל מאומה בידם. (גידיל תורה)

צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש (ה', ב') הצרוע נשתלח חוץ משלש מחנות, הזב משתלח ממחנה ליה, וטמא לנפש אינו נדחה אלא ממחנה שכינה, ופשיטא שמי שסיגל מצוה ותורה לשם א-ל עליון אף שלא זכה לעשות אותם בחינת אלקות שיושב בגן עדן אצל הצדיקים, ואם זכה לדבק עצמו אל צדיק אמיתי. הצדיק מעלה אותו ואת מצותיו לצרור החיים. (אוצר החיים מקאמרנא)

והתודו את חטאתם אשר עשו (ה', ו') לכאורה צ"ב מדוע נכתב "אשר עשו". ונראה שהתורה מלמדת אותנו שגם כאשר מתורה האדם על חטאו, וגם מביא קרבן אשם ומשלם חובו וכו' מכל מקום בתוך תוכו עלול האדם שלא להודות שהוא אשם במה שקרה אלא יתלה את מעשיו בגורמים אחרים, לכן צוותה התורה שיתוודה על חטאו "אשר עשה" דהיינו שעל החוטא להכיר בכך שהוא אכן חטא והוא בעצמו עשה את העבירה. (יבא טל)

כי תשמה אשתו ומעלה בו מעל (ה', י"ב) כי תשמה אשתו ומעלה סופי-תיבות הוי"ה, כשבאין הרהורים ורעות. אם מהפך לקדושה ונקטה מן הרע ונורעה זרע מצוות ותורה, ואם לאו נהפך ר"ל למינות ויעשה בו נקמות ר"ל כי מעל בכנסת ישראל. (זהר חי דף קה)

ואם לא נטמאה ונקתה ונורעה זרע (ה', כ"ח) כל הדברים של סוטה עוברים על כל נפש ישראלי שבדוקין אותו בנסיונות רבות במים המרים ואם טהור הרי הוא בן המלך ועליו נאמר ונקתה ונורעה זרע מצוות ומעשים טובים, ואם יתן לב על זה יתפרדו כל פועלי און כי נעשה יחוד יראה עם נורא ונתברר ניצוץ הקודש למעלה אל החיות וכו'. (אוצר החיים)

איש או אשה כי יפליא לנדר נזיר להזיר לה' (ו', א') רש"י הביא דברי חז"ל למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין. בעצם מדה טובה מרובה כשמקדשים עצמם מעניני עוה"ז נקרא נזיר לה' וממילא אין לו שייכות כלל לרע, ואז יכול להגיע למדרגה יותר גדולה שאף שהוא קדוש לה' יכול להתעסק בגשמיות ואין מפריעתו מעבודת ה'. וזהו ואחר ישתה הנזיר יין שאף ששותה יין התורה קוראת אותו עדיין נזיר. (בית ישראל מגור)

לאביו ולאמו ולאחותו ולא אחותו לא יטמא להם במותם (ו', ו') לנזיר לא הותר להטמא לשבעה קרוביו משא"כ כהן הדיוט מטמא לקרוביו, הטעם אפ"ל דהכהן קיבל קדושתו ממשפחתו לכן הטמאו לקרוביו אינו מונע מקדושתו. משא"כ הנזיר שקדושת הנזירות באה מהתעוררות עצמית לכן צריך להשמר אף מטמאה לקרוביו. (אבני נזר)

ואחר ישתה הנזיר יין (ו', ב') כאשר סיים את ימי נזירותו הפך להיות לאדם אחר לגמרי כמו שאמרו בגמ' וכיפר עליו מאשר חטא על הנפש, רבי אליעזר הקפר אומר לפי שציער עצמו מן היין, לכן אחר שכבר סיים ימי נזירותו השלים עצמו ועשה תשובה והפך להיות אדם אחר (כלומר יותר כנוע יותר מיושב וכד'). (בית ישראל מגור)

האשק שיחת א"ר הרא"ש ז"ל א"א בפרשת מטות - אש"ת תשל"א נכתב ע"י א"א

ובכל דור ודור היו יחידים שעליהם אמר רשב"י ראיתי בני עליה והם מועטים, כמו רבי שמעון בר יוחאי שהיה עלמא יחידאה בבחינת גוף, ולכן נעשה כביכול שליט על הקב"ה, והוא היה אומר דעה לרבש"ע, (ולכן נמשכים אליו כל כך הרבה אנשים, שכל העולם התחתון נמשך אליו). וכן רבי עקיבא שלא הרגיש את המסרקות של ברזל מפני שהגוף היה בהמיות, ועל ידי זה נעשה אחד, והגיע למדרגת יצאה נשמתו באחד, והיינו שנהיה אחד בבחינת גוף.

התכלית שלנו שלשמה נבראנו היא להגיע לבחינת 'אין' ולהדבק במציאות ה'. אך היצו"ר משתדל שלא נגיע לזה, שכל אחד יחיה במציאות הגשמית שלו ולא יגיע לבחינת - דומיה. ולמרות שהאדם הוא באמת 'אין' ובאופן טבעי היה צריך לחיות כל הזמן בהרגשת אפסיותו, ואינו עובד על עצמו להיות מבוטל לה' ולהפך את המחשבות שלו שלא יחשוב כנ"ל אין זאת אלא מפני הקליפה שמכניסה את האדם להרגל המשכח בכדי לשבר אותו. לפי שכל בריה ובריה, ואפילו לומדי תורה, כל עוד שאינו מהפך את ה-יש לבחינת 'אין' אינו יכול לקבל ('דערהערט נישט') שום מציאות של קדושה. כי כל עוד שלא השיג ('דערהערט') את היסוד של עצמו, את ה-אין של עצמו, לא ישיג ('דערהרעיון') את השכל הנעלם מכל רעיון.

ובעבור זה היו בעולם כל כך הרבה צדיקים גדולים, כמשה רבינו, דוד המלך, רבי עקיבא, רשב"י, והבעש"ט, שהם סבלו בגופם עבורנו, וקיימו בנפשם - אין שלום בעצמי מפני חטאתי, והם סללו עבורנו את הדרך בכדי שנוכל להדבק במציאות ה', שהוא המציאות של העולם. ובכדי שהאדם יכיר את ערך עצמו, ולא יאמר "אני למדתי

ובכדי דור ודור היו יחידים שעליהם אמר רשב"י ראיתי בני עליה והם מועטים, כמו רבי שמעון בר יוחאי שהיה עלמא יחידאה בבחינת גוף, ולכן נעשה כביכול שליט על הקב"ה, והוא היה אומר דעה לרבש"ע, (ולכן נמשכים אליו כל כך הרבה אנשים, שכל העולם התחתון נמשך אליו). וכן רבי עקיבא שלא הרגיש את המסרקות של ברזל מפני שהגוף היה בהמיות, ועל ידי זה נעשה אחד, והגיע למדרגת יצאה נשמתו באחד, והיינו שנהיה אחד בבחינת גוף.

התכלית שלנו שלשמה נבראנו היא להגיע לבחינת 'אין' ולהדבק במציאות ה'. אך היצו"ר משתדל שלא נגיע לזה, שכל אחד יחיה במציאות הגשמית שלו ולא יגיע לבחינת - דומיה. ולמרות שהאדם הוא באמת 'אין' ובאופן טבעי היה צריך לחיות כל הזמן בהרגשת אפסיותו, ואינו עובד על עצמו להיות מבוטל לה' ולהפך את המחשבות שלו שלא יחשוב כנ"ל אין זאת אלא מפני הקליפה שמכניסה את האדם להרגל המשכח בכדי לשבר אותו. לפי שכל בריה ובריה, ואפילו לומדי תורה, כל עוד שאינו מהפך את ה-יש לבחינת 'אין' אינו יכול לקבל ('דערהערט נישט') שום מציאות של קדושה. כי כל עוד שלא השיג ('דערהערט') את היסוד של עצמו, את ה-אין של עצמו, לא ישיג ('דערהרעיון') את השכל הנעלם מכל רעיון.

ואף אחר שהגיע לבחינת 'אין' ויודע שאינו מסוגל לעשות מאומה, עדיין הוא מקבל את

בגלל שתמיד מתלוננים, ולכן יש גלות ומוזה
יש לנו את תשעה באב.

קינעדר, האט רחמנות, עד מתי, עד מתי
נשאר תחת שלטון ה"שווארץ יאר". אנחנו
אשמים. אנחנו שקבלנו את התורה מהפכים
את זה לגלות, וכלל לא חושבים על
הרבש"ע שגם הוא בגלות איתנו. כל אחד
חושב רק על עצמו, ואם לא הולך לו במאה
אחוז הוא נהיה משוגע מזה. מדוע לא
חושבים על הרבש"ע? [כמו שבא אלי גביר
אחד שהקים הרבה דברים, והסברתי לו
והבין שאף אחד לא חושב על הרבש"ע.
אפילו תלמידי חכמים מדברים על הרבש"ע
ולא חושבים על הרבש"ע. ומי שרק עושה
משהו חושב שכבש את כסא הכבוד ואת
הרבש"ע בכיסו. ובשביל זה שלח לו הקב"ה
הפסד של עשרים מליון דולר, שיכיר שיש
רבש"ע]. אנו מזינים את הקליפה זה ה'
אלפים ותשל"א שנים, הגאווה והאנוכיות
שלנו, נותנים הכל לקליפה.

הרבש"ע ירחם עלינו שלא נראה חסרונות
הזולת רק של עצמנו, ושלא נברח ברגע
שלא הולך (זה לא יעזור), צריך להתאחד
אפילו אם סובלים יסורים. וכשנזכה ליסורי
אהבה יעזור לנו השי"ת שנגיע לבחינת אדם
לפני חטא עץ הדעת. אמן.

ואני עשיתי והי' עזר לי", זה לא נחשב עבודה
הי', זה עבודה שאדם עובד בשביל סיפוק.
רק צריך לעבוד שיהיה בחינת אין שאין לו
אחיזה כלל.

וכל אריכות הגלות והיסורים הרבים שאנו
סובלים הוא מחמת זה שאף אחד לא מבטל
את עצמו, ומחמת זה יש פירוד גדול בין בני
ישראל. על כל אחד לדעת שבשבילי נברא
העולם, וכל החסרונות והצרות שיש, הכל
בגללו. ולזכור שאדם נברא עם תכונות
רעות של אנוכיות, גאווה, עקשנות, ו-אין
מתום בבשרי. ולכן דוד המלך אמר "ואנוכי
תולעת", ולא י'אתה' תולעת, מפני שהכיר
החסרונות שיש בו. ומעולם לא שאל מדוע
לשני טוב ולי רע - אנחנו שואלים כך אבל
הוא לא שאל - מפני שידע שבשבילי נברא
העולם, ולכן הוא רעד בכל רגע. וזה
החורבן שלנו, שכל אחד כשנפגע במשהו
מיד בורח, [למרות שלא יועיל בזה מאום,
כמו שאמר דוד המלך ע"ה אנה מפניך
אברח], ואף אחד לא רוצה לקבל עליו
יסורים כי הוא עקשן גדול, ובמקום לבקש
מהי שיציל אותנו מן היסורים מתלוננים
ואומרים שלא יכולים לסבול ושיקח את זה
וכדו'. ומוזה גם נובע הפירוד הגדול שלנו
בכל מקום, אחד מקנא בשני וחושב שהשני
רוצה לפגוע בו. זה גרם לחורבן בית שני
ולשואה האיומה שנהרגו שש מליון יהודים,

כה תברכו את בני ישראל אמור להם (ו', כ"ג) הלשון אמור להם (ולא דבר להם) בא לרמוז שהרוצה לברך את ישראל צריך שיאהב אותם אהבה עזה כנפשו וכלבבו. וזה "אמור" מלשון את ה' האמרת היום וביאורו שהקב"ה ציוה לכהנים שיברכו את בני ישראל מתוך אהבת נפש ואז יהיו ראויים לברך את ישראל.

(מאור ושמש)

...וצונו לברך את עמו ישראל באהבה, כלומר שתהיה אהבה בין בני ישראל ואז ממילא יקוים יברך ה' בממון כדאיתא במדרש וכו', נמצא שהכלים לפרנסה הם אהבה ואחרות שלא תהיינה קנאה רכילות וכו'.

עגלה על שני הנשיאים... ויקריבו אותם לפני המשכן (ו', ג') שני נשיאים מביאים ביחד עגלה לאות אחוה ביניהם אשר בה יהיו ראויים שתשרה שכינה ביניהם כאמרו ויהי כישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד.

כף אחת עשרה זהב מלאה קמורת (ו', י"ד) בדרך מליצה ייאמר כף אחת אם יהודי נותן רק כפייה אחת, הכנעה אחת [כמו שאומרים באידיש איין בייג] כלומר שמהרהר תשובה בלבו אז נעשה עשרה זהב באידיש - גולדנע יודיל - נהיה יהודי זהב, שעשרה הוא יו"ד.

ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וגו' וידבר אליו (ו', פ"ט) ונראה שהפסוק וידבר אליו בא ללמדנו שאע"פ שמשה רבנו הורגל לשמוע אל קול ה' כדבר שבשגרה בכל זאת חש משה בכל עת ההתפעלות המחרשת לכן אמרה תורה אע"פ שמשה רגיל לבוא אל אהל מועד בכ"ז 'ידבר אליו' הוא תמיד חושב שלא מגיע לו לשמוע את דבר ה' וכל פעם שזכה לכך התיחס אליה כאלו שזו הפעם הראשונה שזכה לגילוי השכינה.

דבר אל אהרן וגו' בהעלותך את הנרות (ח', ב') אמרו חז"ל שהדלקה כשרה בזר ואלו הטבת הנרות שהיא ניקוי הבויכין משיירי הפתילה והשמן נחשבת לעבודה וצריכה להיות על ידי כהן ללמדנו שההכנה למצוה גדולה מן המצוה, בזה מלאכי השרת מקנאים בצדיקים מפני שענין ההכנה שייך רק בעוה"ז כי בני האדם צריכים לזכך את חומר גופם ולהתגבר על מכשולים וכשיעשו כן תגדל מעלתם מאד. (שפתי צדיק) בהעלותך את הנרות וגו' (ח', ב') רש"י: חייך שלך גדולה משלהם, הדלקת הנרות הנעשית בינך ובין קונך בחשאי - שלך - עדיפה על קרבנם של נשיאים שהיה בפרסום רב - גדולה משלהם.

(ישרש יעקב - להר"י מנדרין)

ויעש כן אהרן (ח', ג') פרש"י מלמד שלא שינה אמר הרה"ק רבי יצחק מוורקי אילו היה הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב אָמור להדליק את המנורה מרוב התלהבות היתה המנורה נהפכת והשמן נשפך וכד' אולם אהרן הכהן לא שינה כי לא ניכר עליו כלום תנועה חזונית (מחמת שהיה מאופק).

(יגדיל תורה)

וכה תעשה להם לטהרם (ח', ז') כאשר האדם כהה וישפל בעיני עצמו - כה מלשון כהה - זוכה לטהרה אמיתית...

והאיש משה עניו מאד וגו' (י"ב, ג') התנועה החזונית של משה ולבושו לפני בני אדם היה בבחינת איש מפני שחיצוניותו היתה בבחינת מלכות ע"כ העד העידה תוה"ק על פנימיות הלב שהיה עניו מכל האדם אשר על פני האדמה, רצה לומר יותר מן האנשים שהולכים שחוח ופניהם אל האדמה.

(אמרות משה מקוברין)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים
02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477
ת.ד. 5080 ירושלים 91050